

[Freddy Madsen]

omlægges til skattefradrag. Den omlægning kan heller ikke gennemføres på ét år, og hvis målet er en ophævelse af fradraget, kan man lige så godt gå til biddet med det samme uden de svinkeærinder, der forvirrer begreberne.

DKP har fremsat forslag om ophævelse af rentefradragsretten, et forslag, som er bemærkelsesværdigt ved at anvise, hvorledes man konkret kan skelne mellem private og erhvervs-mæssige renteudgifter. Hvad rentefradragene angår, er vi nået betydelig længere end regeringens oplæg både i form og i logik. De selvstændige erhvervsdrivende er simpelt hen syltet i et udvalg, og det er for dårligt. Der er afgivet så mange betænkninger, der har været under behandling i mange år, at enhver udskydelse virker som manglende rygrad, og det er den største svaghed hos regeringen. Det er netop på disse områder, det gælder om at være konsekvent. Når regeringen fra starten af vakler på disse vigtige områder, kan man have alvorlig frygt for, at det udelukkende bliver lønmodtagernes beskedne fradrag, der kommer til at holde for, og det må vi bestemt advare imod.

Det gælder også beskattningen af de selvstændige. Vi finder, at der foreligger tilstrækkeligt materiale til, at man kan tage stilling til problemet, og vi har lidt fornemmelse af, at det i virkeligheden er en politisk varm kartoffel, socialdemokratiet ikke rigtig tør servere for de borgerlige. Men erfaringerne viser, at eftergiveness til den side kun fører til nye, dårlige indrømmelser. Derfor bør der også på dette område spilles ud.

I spørgsmålet om værdistigningerne på jord og fast ejendom har vi nu snart været længe undervejs. Vi har rejst den sag igen og igen. Til at begynde med talte vi næsten for døve øren her i tinget, men under indtrykket af det stærke pres ude i befolkningen er det skridt for skridt lykkedes at vinde større forståelse. Nu tør selv regeringen tage udtrykket »indefrysning« med i en officiel fremstilling. Men endnu mangler der noget. Alene i sprogbroen klynger regeringen sig fortsat til nogle udtryk, som den har lidt nederlag på den ene gang efter den anden. Man taler fortsat om skatter og afgifter på en måde, der får højrekræfterne til at vrinske af fryd og får jævne mennesker i parcelhuse til at forestille sig kongens foged foran døren.

Men der er ikke blot tale om sprog: regeringen anerkender i princippet vores måde at opgøre den samfundsmæssige værditilvækst på, men det vil man så udløse som en afgift ved ejerskifte, selv om man godkender en indefrysning ved flytning. Hvorfor nu ikke antage den eneste realistiske løsning, nemlig en indefrysning i overensstemmelse med vort forslag? Det betyder, at prioriteten forrentes ved ejerskifte, men i øvrigt bliver stående og forhindrer belåning. Vi ved, at socialdemokratiet har svært ved at erkende, at kommunisterne har ret. Man er gået et stykke ad vejen, men i denne sag er det nødvendigt at tage hele skridtet for at opnå det bedste resultat.

Skatteministerens redegørelse mangler en række af de punkter, vi har med i vort forslag, specielt med henblik på at finde frem til de sorte penge. Jeg skal nævne offentliggørelse af ligningslister, opgivelse af navne på sælgere og købere af værdipapirer, beskattning af private aktivers forsikringsværdi, registreringspligt for opbevaring i bankboks osv.

En afgørende anke mod ministerens oplæg har vi med hensyn til fastsættelse af bundfradrag og skala. Det mål, som ministeren selv har udstukket med lettelse for lavere indkomster og mellemindkomster, er jo ikke nået, når en skatteyder med 70.000 kr., der bor i eget hus, får en forhøjelse. Som det fremgår af vort forslag, må bundfradraget meget højere op, og til gengæld må man tage væsentlig hårdere fat på de store indkomster.

Vi finder det heller ikke rimeligt, at man skal betale det samme i skat pr. krone op til 117.000 kr. Der vil vi foretrække vores skala med en stigende progression.

Vi har således en række kritiske indvendinger af alvorlig art over for skatteministerens redegørelse. Men som sagt håber vi, at vi kan få rettet op på disse ting i den kommende tid. Hvis regeringen har viljen, tror vi, der kan skabes et fornuftigt resultat.

Nu ser jeg, at statsministeren har udtrykt sig pessimistisk om muligheden for at skabe et flertal i folketinget for disse sager. Jeg forstår, det er det lille borgerlige sammenrend af socialdemokratiets hidtidige forligspartnere, der stemmer statsministeren til mismod. Os forekommer det opløftende. Vi har gang på gang advaret regeringen mod disse upåli-